

1

Op zondag, 18 februari 2018 liep een jonge vrouw met lange, soepele passen op het strand van het Tunesische eiland Djer-ba. Ruth Peters was de vorige dag met de avondvlucht van-uit Tunis op het luchthaventje van het eiland aangekomen en na een urenlange busreis afgezet bij haar hotel aan de west-kust. Onderweg stopte de bus twaalf keer om passagiers bij hun hotel of appartementencomplex te droppen. Ruth en een opmerkelijk knappe Française, die onderweg geanimeerd had zitten kletsen met een Belgisch echt-paar, waren de laatste passagiers. De hoteleigenaar verwelkomde hen met een wervende grijns en een glas sinaasappelsap dat een jongetje, dat allang in zijn bed had moeten liggen, had geperst en meteen verlegen lachje aan de nieuwe gasten had gepresenteerd. De hotelkamer was sober ingericht, maar het bed was goed en na een douche onder een irritant naderupelende kraan viel Ruth als een blok in slaap. Ze merkte zelfs niets van de regen die op het golfplaten dak van haar kamer roffelde en, zoals later bleek, alle andere gasten uit hun slaap had gehouden.

Het was nog vroeg in de morgen en Ruth had het strand voor zichzelf. Aan haar linkerkant kabbelde de Middellandse Zee die er net zo azuurblauw uitzag als in de folders. Alleen bij de vloedlijn kreeg het water een groene tint vanwege het blaaswier dat bij elke

golfslag aanspoelde en in zwart-groene bolletjes op het strand bleef liggen. Hier en daar lagen manshoge, onwelriekende hopen wier. Verderop was een man bezig nieuwe wier uit het water te harken en in zijn ezelkorte stoppen. Wat deden ze met dat spul? En waarom was die man op zondag aan het werk? Ach ja, natuurlijk: zondag is voor moslims een gewone werkdag en die man was waarschijnlijk een boer die het wier als mest voor zijn akkers zou gaan gebruiken. Hij grijnsde met gouden tanden toen Ruth hem goedemorgen wenste en zei iets in het Arabisch dat ze niet verstond, maar ongetwijfeld vriendelijk bedoeld was. Zeaaide de ezel die met hangend hoofd voor de kar stond, haalde een cracker uit haar tas en gaf hem, toen de man lachend knikte, aan de ezel die het cadeautje in een paar happen verslond. Ze gaf hem er nog een en daarna kuste ze het dier op zijn snuit en liep weer door. De ezel draaide zijn hoofd omen keek haar na. Ze beloofde hem nog een paar crackers op de terugweg.

Uit het noorden naderde een wandelaarster, ook al in een stevig tempo. Toen Ruth dichterbij kwam herkende ze de Française die de vorige avond met de Belgen had gepraat.

‘Bonjour,’ zei Ruth.

‘Bonjour, Madame.

Ça va?’

‘Oui, oui.’ Ruth gaf een mime van een kleumend kind. ‘C’est froid, n’est pas?’

‘C’est normal pour février. Alors, je vous souhaite une bonne promenade.’

‘Jij ook,’ zei Ruth. ‘Pardon, tu aussi. Oh nee, vous aussi.’ De Française onderdrukte een schaterlach en liep snel door. Ruth had nog geen tien meter gelopen toen achter haaren kreet weerklonk. ‘Au!’ Het klonk luid en zeer Hollands. De Française zat met een

pijnlijk vertrokken gezicht in hetzand en omklemde haar bloedende linkervoet. Ruth liep terug, knielde naast haar en zei: ‘Zal ik eens kijken?’

‘Ben jij dokter of zo?’ vroeg de Française in vloeiend Nederlands.

‘EHBO-er,’ zei Ruth. ‘Nou, laat je voet eens zien.’

De vrouw liet haar voet los en keek angstig toe hoe Ruth haar espadrille losmaakte en de wond van dichtbij bekeek. ‘Er zit glas in. Als je wilt kan ik het eruit halen en je voet verbinden.’

‘Doet dat pijn?’ ‘Ja.’

‘Erg?’

‘Het duurt maar even. Als het verband eromheen zit voel je er al veel minder van.’

‘Nou, doe het dan maar.’

Ruth haalde een pincet uit haar tas, nam de gekwetste voetop schoot en begon de glasscherf eruit te peuteren. De patiëntkeek angstig toe en slaakte een felle kreet. ‘Au!’

‘Kiezen op elkaar,’ zei Ruth. Ze trok de scherf eruit en hield hem triomfantelijk omhoog. ‘Dit is de boosdoener.’

‘Je hebt me echt pijn gedaan, hoor!’

‘Als ik je voet verbonden heb gaat het een stuk beter.’ Ruth haalde een flesje Betadine, een gaasje en een rol verband uit haar tas. Ze ontsmette de wond en verbond de voet. Het zag er professioneel uit en de patiënte keek met respect naar haar behandelaarster. ‘Wat een geluk dat ik jou tegenkwam. Maar hoe kom ik nou thuis? Jij kan me niet dragen.’

‘Hij wel.’ Ruth wees naar de ezelkar.

Even later zat de gewonde op de kar. Ruth en de voerman liepen naast de ezel. Ze stopten voor de direct aan het strand gelegen hotelkamer die de vrouw aanwees en droegen haar samen naar binnen. Ruth gaf

de voerman tien dinar die hij met een hoffelijk knikje aanvaardde. De ezel kreeg de rest van haar crackers.

‘Het moet gehecht worden,’ zei Ruth. ‘Jij kunt het beste zelf de dokter bellen. Hoe komt het dat jij zo goed Frans spreekt?’

‘Ik ben in Parijs geboren en heb er tot mijn twaalfde gewoond.’

‘Waarom wilde je op het strand geen Nederlands praten?’

Je hoorde me toch stuntelen?’

‘Ik mijd Hollanders op vakantie als de pest.’ ‘Snob!’

De vrouw lachte. ‘Ze zijn niet allemaal zo hulpvaardig als jij.’

Ruth lachte terug. ‘Hoe is het nou met je pootje?’

‘Doet nog flink pijn. Ik ga die dokter bellen.’ Ze belde de receptie en legde in ~~raad~~ rap Frans uit wat ze wilde. ‘Hij komt. Eerst wilden ze dat ik daarheen zou gaan, maar toen ik uit- legde dat ik niet kon lopen zei de assistente dat hij komt. Hij moet hier toch zijn voor een patiënt.’

‘Wil je dat ik blijf tot hij er is?’

‘Dat is wel zo gezellig. Houd ik je dan niet van je wandeling af?’

‘Kan later ook nog.’

‘Loop je elke dag?’

‘Tienduizend stappen. Als ik het niet doe groei ik dicht.’ ‘Knap hoor. En al die medische spullen op zak. Stam jij af

van Florence Nightingale?’

Ruth glimlachte. ‘Ik heet Ruth Peters. En jij?’

‘Helga van Muiswinkel. Je hoort: daar is geen woord Frans bij.’

Ze gaven elkaar een hand. ‘Vertel eens iets over

jezelf, Ruth,' vroeg Helga.

'Wat wil je horen?'

'Wat jij kwijt wilt.'

Voor Ruth antwoord kon geven klopte iemand op de deur. 'Mevrouw, hier is de dokter,' zei het jongetje van de vorige avond.

'Dat is snel, zeg,' zei Helga verrast. 'Komt u alstublieft binnen.'

De dokter was een oudere man met een puilend dokters- valies. Hij hurkte naast Helga en bekeek de voet. Zijn knieën kraakten. Ruth schoof een stoel naderbij waarop de arts haar met een dankbaar lachje aankeek voor hij ging zitten. Hij haalde het verband eraf, bekeek de snee en vroeg in het Frans: 'Wie heeft het glas eruit gehaald?'

'Ik,' zei Ruth blozend. 'Niet goed?'

'Integendeel, u hebt het uitstekend gedaan. Meteen ont- smet en verbonden, zodat er geen infectie is opgetreden. Vak-werk.'

Ruth bloosde nog dieper. De arts glimlachte en zei meer tegen haar dan tegen Helga: 'Ik ga het verdoven en hechten en dan moet de voet rust krijgen zodat de wond kan genezen.'

'Mag ik er wel op lopen?' vroeg Helga.

'Nee mevrouw. Ik kan voor krukken zorgen, zodat u zich in elk geval kunt verplaatsen.'

'Heel graag.' Helga keek Ruth aan en vervolgde in het Nederlands: 'Wat een toestand, hè? En wat een geluk datik jou tegenkwam op dat strand. Anders had ik misschien wekenlang met mijn poot omhoog gezeten.'

Ruth keek vol belangstelling hoe de dokter de wond behandelde. Toen de snee gehecht was gaf hij haar een gaas-je en een rol verband en zei: 'Laat eens zien hoe

u het gedaanhebt.’

Ze deed wat hij vroeg en nu was hij degene die belangsteltend toekeek. ‘U kunt zo bij mij in de praktijk komen,’ zei hij. ‘Mevrouw heeft geluk gehad dat ze u tegenkwam.’

Ruth bloosde weer. ‘Ik ben maar een gewone EHBO-er.’ ‘Niet gewoon,’ zei de arts glimlachend.

Hij schudde hen de hand, zei dat hij over een paar dagen terug zou komen omde hechtingen eruit te halen en vertrok.

‘Moet je hem niet betalen?’ vroeg Ruth.

‘Als hij terugkomt,’ zei Helga. ‘Heb je niet gehoord dathij dat zei?’

‘Wel gehoord, niet begrepen. Mijn Frans is niet zo best, maar dat weet je al.’ Ruth wees naar het koffiezetapparaat.

‘Zal ik proberen of hij het doet?’ ‘Graag!’

Helga keek met scheef gehouden hoofd hoe Ruth koffie zette. ‘Je bent handig,’ zei ze. ‘Veel handiger dan ik. Waar heb je dat allemaal geleerd?’

‘Thuis.’

‘Was je moeder ook zo handig?’ ‘Ja, en mijn pa ook.’

‘Wat doet je vader?’

‘Hij is schoenmaker.’ Ruth glimlachte. ‘Meesterschoenmaker. Hij maakt orthopedisch schoeisel op maat voor mensen met voetproblemen.’

‘Wat jammer dat hij hier niet is, dan had hij voor mij vastiets moois gemaakt.’

‘Tja...’

‘En je moeder?’ vroeg Helga.

‘Mijn moeder is naaister. Ze repareert kleding. Soms maakt ze op bestelling een jurk of een pak voor

een klant. Mijn ouders hebben een atelier aan huis waar ma haar naai- werk doet en pa zijn orthopedische schoenen maakt. Mijn broer is ook schoenmaker. Mijn zus is dierenverzorgster en haar vriend is hoefsmid. Ook een prima combinatie.'

'Jeetje...' Helga was onder de indruk. 'En jijzelf?'

'Ik ben microbioloog en eervorig jaar begonnen met een studie als viroloog.'

'En dat staat hier gewoon in mijn kamer alsof het niets is.' Ruth lachte. 'Ik ben nog geen viroloog.'

'Wat een vak voor een vrouw. Wilde je dit altijd al doen?' Ruth keek peinzend voor zich uit. 'Vroeger wilde ik ontdekkingsreiziger worden. Helaas ontdek je later dat alles al ontdekt *is*, althans op het land. De ontdekkingsreizigers van nu turen door elektronenmicroscopen om de structuur van eiwitten en gisten te ontrafelen, nieuwe virusremmers te ontdekken, een speciale toepassing van grafeen te bedenken, of welke andere fascinerende ontdekking je ook